

F

eridas

Knygute.lt

**CHAOSAS
IR
AMBERAS**

John Gregory Betancourt

496 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

John Gregory Betancourt

CHAOSAS IR AMBERAS

Fantastinis romanas

Pabėgimas į Chaoso Rūmus nepadėjo Oberonui pasislėpti nuo paslaptingo priešo, regis, užsibrėžusio tikslą sunaikinti visus jo šeimos narius. Negana to, išvykęs pasimatyti su karaliumi Utoru, nebegrįžo ir nežinia kur prašapo Dvorkinas. Tad Oberonui tenka be jo pagalbos spręsti galvosūkį: kaip išsigelbėti pačiam ir atkeršyti priešui, jei net nežinai, kas jis toks?

Iš anglų kalbos vertė Danutė Šimkienė
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
496 tomas. Serija įkurta 1990m.
John Gregory Betancourt – CHAOS AND AMBER
New York, iBooks Inc, 2003
Copyright© by John Gregory Betancourt, 2003
Cover art Copyright © by Keith Parkinson
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 2014
© leidykla "Knygute.lt", 2017

1 SKYRIUS

"Oberonai!"

Per kaukiantį vėją išgirdau kažkieno tolimą balsą, šaukiantį mane vardu. Sapnavau, kad plaukiu mažu laiveliu per putojančią, audros pašiauštą jūrą; sapnas prikibo it varnalėša, nepajėgiau taip lengvai nusipurtyti jo čiuptuvų.

Kur aš? Esu užsimerkęs, bet šviesos anapus vokų nejaučiu. Naktis ar paprasčiausiai tamsus kambarys? Garsai. Lygiai sėkmingai juos gali skleisti šnarantis vėjas arba tūkstančiai aplinkui besiplakančių mažų sparnelių. Paširpau visas nuo galvos iki kojų, sykiu ir šalta, ir karšta, ir prakaituoju, ir degu karščiu.

Tačiau kai pamėginau atsisėsti, atsimerkti, nieko iš to neišėjo. Toks jėgų stygius, savaime suprantama, kelia nerimą. Antra vertus, kaip lengva nieko neimti į galvą, panirti atgal į sapną...

"Oberonai! Pabuski!"

Laivai. Vos spėjau antrą kartą pradėti sapnuoti laivus, atkaklus balsas vėl įsibrovė. Judėjimas aplinkui - švelnus, tarsi bangos suptų

- priminė man laivo denį... Bet čia trūksta bangų pliuškenimo, žuvėdrų klykavimo, druskingo jūros kvapo.

"Ne, ne laivas", - nusprendžiau, stengdamasis sutelkti į iškilusį klausimą visą dėmesį. Taip pat ne žirgas. Nes nekaukši pasagos, negirdžiu žvengiant, neužuodžiu mėšlo, arklio prakaito kvapo. Gal važiuoju karieta? Skambėtų beveik logiškai. Mano tėvas turi stebuklingą moliūgo pavidalo krištolinį ekipažą. Prisiminiau pirmą ir vienintelę savo kelionę ta transporto priemone. Pravažiavom tuzinus, gal net šimtus košmariškų pasaulių. Tačiau tai nepaaiškina, kodėl man tuo pačiu metu ir šalta, ir karšta. Dar daug ko nepaaiškina.

Kas kelia tą staugiantį triukšmą?

Kodėl negaliu atsimerkti?

"Oberonai!"

Mėginau pasukti galvą link to tolimo balso, bet niekaip nesupratau, iš kurios pusės jis sklinda. Iš viršaus? Iš apačios? Smegenys visai susisuko. Negalėjau krustelt jokia kryptimi: lyg balansuočiau ant uolos viršūnės, kiekvieną akimirką rizikuodamas nukristi. Susigūžiau. Apėmė deginantį troškimas pabėgti. Nepatinka man ši vieta. Nepatinka jos keliami pojū-

čiai. Privalau iš čia išsinešdinti, tučtuojau, kol neatsitiko kas nors siaubinga.

Dar kartą pabandžiau pabusti iš miego. Nuo pastangų galvoje ūmai supulsavo spalvos. Po užmerktais vokais giedojo, šoko šviesos, jusles užplūdo keisti kvapai, skoniai, prisilietimai. Į vieną krūvą susimaišė citrina ir druska, kepto viščiuko bei žemuogių aromatai, pakvipo medum, trenkė dumbliu ir prakaitu...

Jeigu čia sapnas, tai labai keistas. Tik aš kažkaip suvokiau, kažkaip žinojau, jog nesapnuoju. Bent jau, ne visai sapnuoju... Čia kažkas kita, kažkas keista, nenatūralu, nemalonu.

"Oberonai! - mygo tolimas balsas. - Kelk savo tingų užpakalį iš lovos! Tavęs reikia karaliui! Dabar!"

Karalius. Taip, manęs reikia karaliui Elnarui. Esu jo leitenantas. Siekiu kardo. Matyt, laikas muštruoti kareivius...

Ne, neteisingai. Karalius Elnaras seniai žuvęs... Dabar jau atrodo, kad visas šimtas metų prabėgo. Prie galvoje siaučiančių garsų prisidėjo nyki, ilgesinga nata. Šokančios ugnys pulsavo: šviesa-tamsa, tamsa-šviesa. Pabandžiau atgaivinti savo prisiminimus, radau ir staiga suvirpėjau nuo tvokstelėjusio šalčio.

Taip, prisimenu net pernelyg gerai... Prisimenu, kad karalius Elnaras krito Ilerijoje nuo pragaro išperų rankos. Mačiau jo nukirstą galvą, kurią baidyklės pamovė ant įsmeigtos į purvą žalgos, ten, mūsų lauke šalia Kingstauno. Kai netikėtai tenai grįžau, vargšė galva tapo man ir perspėjimu, ir spąstais.

- Nužudei mane! - Girdėjau kaltinantį valdovo balsą, nežinia kaip sklindantį iš tos nukirstos, ant karties siūbuojančios galvos. - Parsidavėli! - klykė jis. - Išdavike!..

Praverčiau burną užginčyti kaltinimą, tačiau žodžius nunešė ūmiai sustaugęs vėjo gūsis. Mintyse kietai sumerkiau akis, atsisakydamas žiūrėti, bet vaizdas vis vien šmėkšojo. O aš supratau, kad vaiduoklis teisus.

Karalius Elnaras, visi Kingstauno gyventojai, nesuskaitomi tūkstančiai kareivių - jie žuvo per mane. Pragaro išperos užpuolė Ileriją, norėdami surasti ir nužudyti mano tėvo sūnų, Chaoso lordo sūnų. Didiko, kurio galių aš net nepajėgiau suvokti.

Kita vertus, karalius Elnaras nebegyvas, todėl netarnauju niekam, išskyrus save patį. Ir neprivalau klausytis jo priekaištų. Neprivalau pabusti. Neprivalau daryti nieko, ko pats nenoriu.

"Oberonai! Stokis!"

Bandžiau atsakyti, bandžiau pasiųsti balsą po velnių, tačiau kūnas man nepakluso. Labai neramu. Ar aš apnuodytas? Sergu, o gal esu pavojingai sužeistas? Visa, ką prisimenu... ar gali tai būti kažkoks košmaras arba karštinės kliedesys?

Iš pradžių viskas atrodė aišku. Puikiai prisiminiau dėdę Dvorkiną, kuris, dešimt metų nežinia kur bastėsis, vėl tarsi iš dangaus nudribo į mano gyvenimą, išgelbėjo nuo pragaro išpėrų gaujos, apsiskelbė esąs tikrasis mano tėvas, o paskui nusigabeno į didingą pilį kitame pasaulyje... Pilį, pilną žmonių, vienas per kitą tvirtinančių, jog jie yra mano įbroliai bei įsėsėsės. Eiberis ir Freda... Lokė, Devinas, Bleizė... per daug, kad vienu kartu susitaikyčiau su jų egzistavimu.

Bet aš - vienas iš jų. Supratau tai tą pačią akimirką, kai juos išvydau. Mes visi turėjome Dvorkino bruožų. Akivaizdu, kad jis paleido mus į pasaulį, nesvarbu, kad motinos skirtin-gos. Niekada nieko neįtariau apie savo tikrąją kilmę, tačiau dabar suvokiau akivaizdžią tiesą: Dvorkinas iš tikrųjų yra mano tėvas.

Džuniperyje sužinojau, kad esu senos burtininkų giminės palikuonis. Mano šeima įleido

Šaknis vietovėje, vadinamoje Chaoso Rūmais, visatos centre, kur magija buvo reali. Kiek supratau, visi likę pasauliai tebuvo Rūmų metaimi Šešėliai.

Tie burtininkai naudojosi kažkuo, kas vadinosi Logru, o tasai Logras buvo lyg ir nuolat judantis raštas ar labirintas. Kaip jis veikė, kaip atrodė, aš nesusigaudžiau, nes kiekvienas apie jį pasakojantis žmogus kalbėjo skirtingai. Bet kai ką supratau tiksliai: Logras apdovanodavo burtininkus stebuklingomis galiomis, įskaitant gebėjimą klajoti po Šešėlius ir iš bet kokios vietos pritraukti įvairiausių dalykus. Tikėjausi pats galėsiąs šitaip keliauti, bet paaiškėjo, kad man neskirta. Matuojant šeimos metais buvau magiškas luošys, nesvarbu, kad šiokius tokius stebuklus išmokau daryti savo jėgomis. Pavyzdžiui, užsinorėjęs trumpam galėdavau pakeisti išvaizdą.

Deja, mūsų šeima kariavo su nežinomu priešu. Tas paslaptینگasis sekė, gaudė ir žudė visas Dvorkino atžalas. O kai jis (kas jis bebūtų) surado mane Ilerijoje, tapau kitu taikiniu. Štai kodėl Dvorkinas grįžo ir mane išgelbėjo. Tėvas subūrė visus gyvus likusius vaikus Džuniperyje, pačioje stipriausioje savo pilyje, saugomoje šimto tūkstančių karių, kuriems vadovavo jo

vyriausias sūnus, Lokė.

Deja, deja. Norėdami nušluoti mus nuo žemės paviršiaus, pragariniai surinko dar didesnę armiją. Įvyko tiesiog epinis mūšis. Pirmąją dieną mes juos atrėmėm, tačiau kokia siaubinga kaina. Mūsų kariuomenės teliko dešimtoji dalis, Lokė žuvo, o tamsiosios jėgos užkirto kelią prie Logro. Atrodė, kad netekę magiškų priemonių pasprukti, esame pasmerkti. Prarasime namus, turtą, gyvybes. Visut viską.

Laimė, taip jau susiklostė, kad manyje slėpė jo kitokia magijos rūšis. Smarkiai besiskiriantis nuo Logro Ornamentas, tačiau vis vien kažkaip su juo susijęs. Dvorkinui vadovaujant, pasitelkėme to rašto jėgas, išsiuntėme visus giminaičius į kitus Šešėlius, išblaškėme tarsi dulkes vėjų, tikėdamiesi, kad tose vietose jiems niekas nepakenks... Bent jau kol kas. Kuriam laikui grėsmės atsikratėm, nes šiaip mūsų priešai labai atidūs, o Džuniperiui pulti sutelkė milžiniškas pajėgas.

Ieškodamas pagalbos, Dvorkinas nutarė grįžti į Chaoso Rūmus. Kas užpuolė Džuniperį? Kas stengiasi nutraukti Dvorkino kraujo liniją? Privalome rasti atsakymus.

Patraukiau į tėvo sumanytą kelionę kartu su savo įbroliu Eiberiu. Jis man patiko labiausiai

iš visų giminaičių; atrodė vienintelis turįs humoro jausmą, be to, jis ne tik priėmė mane kaip brolių, tačiau dar nuoširdžiai įtikino savo simpatijomis. Jo dėka nesijaučiau absoliučiai svetimas. Eiberis labiausiai padėjo suprasti, kaip viskas mūsų šeimoje surėdyta, kuo ir kaip kiekvienas jos narys vadovaujasi.

Per vėjo ūžimą mano sąmonėn vėl prasibrovė balsas:

"Oberonai! Karalius! Šuoliuok pas karalių!"

- Jis miręs, - norėjau pasakyti, tačiau išsprūdo vien neaiškus murmesys.

- Tu girdėjai?- pasidomėjo balsas. Neatrodė, kad jo savininkas kreiptųsi į mane. - Jis bandė kažką pasakyti.

- Oberonai! - pašaukė antras balsas, žemesnio tono, stipresnis. Išsyk jį pažinau. Kalbėjo tėvas. - Klausyk manęs atidžiai, berniuk. Privalai nedelsiant pabusti! **Tučtuojau! Nagi! Pabuski!**

Nusprendžiau, kad siuntu ant tėvo. Jis išplėšė mane iš saugaus, nerūpestingo gyvenimo Ilerijoje, kur žinojau savo vietą bei pareigą. Ten buvau vienas iš karaliaus Elnaro leitenantų. Buvau laimingas. Visas tas košmaras: puolančios armijos, žmonės, mėginantys nužudyti

mane ir sunaikinti visą šeimą - tai Dvorkino kaltė. Prieš mirdamas, brolis Lokė papasakojo tiesą: Dvorkinas užsitraukė nelaimę sau ir visiems mums, pradėdamas romaną su Chaoso karaliaus Utoro dukterimi.

"Oberonai! Pažvelk į mane!"

Kažkas trinktelėjo man per veidą. Girdėjau pliaukštelėjimą, pajutau jį, tarsi iki baltumo įkaitusius ašmenis, kertančius dešinį skruostą. Viduje akmeniu susitelkė pyktis. Užmiršau aussyse kaukiantį vėją, tamsą, sutrikimą. Niekas, mane mušęs, nelieka nenubaustas.

Jaučiausi lyg skęstantis žmogus, kovojantis su sunkiais, giliais vandenimis. Pyktis stūmė mane paviršiun. Kažkur tolumoje išgirdau dejonę. Siaubingas, nepakeliamai liūdnas garsas, tokių vyro, juo labiau - kario, gerklė neleidžia. O tada supratau, kad jis sklinda iš mano lūpų. Pamėginau užgniaužti jį, nuryti.

Ir tą akimirką atsimerkiau.

Virš manęs gunksojo Dvorkinas. Tėvas. Nenusakomo amžiaus gnomiško sudėjimo žmogus. Atrodė nepaprastai susikaupęs. Lyg mokslininkas tyrinėtų kažkokią įdomybę, o ne gimdytojas žvelgtų į sūnų.

Bandžiau prašnekti, tačiau neišspaudžiau nė

žodžio. Tik vėjas gerklėj sušvilpė.

- Pabusk, kam sakyta!

Dar vienas skambus, stiprus antausis. Nuo smūgio panirau į pagalves.

Skruostai degė. Sugriežiau dantimis, pasukau galvą, norėdamas žvilgtelti jam į akis. Ausyse skambėjo. Rodėsi, kad visas kambarys sūkuriuoja aplinkui.

Tėvas pakėlė ranką, ketindamas pliaukštelti trečią sykį. Čiupau už riešo, sulaikiau.

- Nedrįsk, - suurzgiau, - antraip sulaužysiu tau ranką!

Dvorkinas kandžiai išsišiepė.

- O! Pats metas.

Atgniaužiau pirštus, jis nuleido delną.

Vos krustelėjus galvą, kambarys pradėjo plaukti, lyg būčiau mirtinai girtas. Akies krašteliu pastebėjau Eiberį, stovintį šiek tiek atokiau Dvorkinui už nugaros ir labai atidžiai, su nerimu mane stebintį. Įbrolis svyravo lyg medis, lenkiamas audros gūsių.

Dar kiek pasukęs galvą supratau, jog guliu aukštoje, siauroje lovoje. Lėtai, kone vaitodamas pasikreipiau kiton pusėn. Dingojos, kad tai trunka amžinybę. Lova stovėjo mažame, menkai apšviestame kambaryje. Akys niekaip

nenorėjo koncentruotis į tolimąją sieną. Ji atrodė sumūryta iš raudonų, žaliais intarpais inkrustuotų akmenų. Iš mūro plyšių sklido fluorescuojanti geltonai žalia šviesa, krypo aukštyn ir tarsi liejosi ant lubų.

Stipriai užsimerkiau, pasitryniau kumščiais akis. Ne, aš tikrai dar nesu pasiruošęs žvalgytis. Bet tėtis nori, jog pabusčiau. O aš jaučiu, kad tam jis turi velniškai rimtą priežastį. Arba geriau tegul turi, antraip tikrai išsuksiu jam ranką. O gal dar ir sprandą nusuksiu.

Giliai kvėpdamas orą, sukrapštęs visas jėgas, vargais negalais įstengiau atsisėsti. Didžiulė klaida. Kambarys viesulu pasisuko aplink mane, apsimesdamas perputusio girtuoklio sapnu. Veikiai į aplinką sureagavo skrandis, tačiau nieko neišspjovė. Įdomu, kada paskutinį kartą ką nors valgiau?

- Kur aš?

- Namie, - atsakė Eiberis. - Šeimos dvare Anapus. - Pamatęs išplėstas mano akis, pratęsė: - Netoli Chaoso Rūmų. Na, pats žinai.

Nieko aš nežinojau, bet galva kone sprogo iš skausmo, todėl nepajėgiau sužadinti savyje tiek entuziazmo, kad pasidomėčiau. Vėl šiurpiai sužžė ausyse....